

LBRIS

We know
books

Diana Maria Gutovschi

NĂSCUT ÎN 2020

LETRAS

Promovăm autorii români

Nașterea în pandemie	7
PROLOG	11
Născut în 2020	15
După două luni	59
După doi ani	67
Epilog	73

PROLOG

Nihil Sine Deo

În februarie 2018 îi alesesem și nici nu a fost o hotărâre complicată. Mama, o femeie minunată ce adoră copiii, dar care are temeri când se gândește să îl aibă pe al ei, avea pe atunci 29 de ani, iar tata, mai ferm în ceea ce privește dorința de a veni un copil în familie, avea 43 de ani.

—Doamne! Doamne! A trecut atât de mult timp! Pot, pot, te rog, să plec spre ei?

—Vezi tu, fiul meu? Oamenii sunt singurii vinovați de ceea ce trăiesc. Duc o viață aglomerată, mereu uită esențialul, aleargă continuu, construiesc lucruri materiale și au idealuri fără sens.

Când părinții pe care i-ai ales se vor opri, se vor liniști, vor privi în interiorul lor, își vor aminti

adevărată legătură dintre ei, dragostea ce i-a unit odinioară, vor trăi în profunzime trupește și sufletește uniunea de altădată, atunci va fi timpul.

Și timpul a fost în septembrie 2019. Cea mai bună veste a fost primită după o așteptare de aproape doi ani și o căutare continuă de sine. Diana a simțit cu toată ființa bucuria unei sarcini.

—E greu să fii om mare? Eu am învățat să fiu doar bebeluș și sunt tare nerăbdător să ajung în lumea lor.

Odată ce fiecare primește povara, îi ofer și soluția. Ei sunt concentrați la fire de nisip în vânt, la lucruri pământești minore, nu văd rezolvarea în fața lor.

Le-am trimis în dar primăvara îmbrăcată în cele mai frumoase culori, pomii înfloriți, natură pură și vie, miresme de flori. Mulți dintre ei nici nu văd copacii înmugurind, nu văd viața ce se naște sub ochii lor. Circulă cu capul plecat, cu ochii în telefoanele de ultimă generație.

Apoi m-am gândit să îi ador cu căldură, cu mult soare, cu zile mai lungi, mai multă lumină. Toți se plâng de arșiță și nici nu privesc în înaltul cerului să îl admire cât e de limpede, de clar și câtă liniște cuprinde.

Toamna le-am dăruit-o ca să primească cu brațele largi bogăția naturii, să profite de cele mai frumoase răsărituri și de cele mai colorate apusuri. Ei văd doar zilele mohorâte, îi indispun diminețile răcoroase și ploaia – câte povești deosebite spune ploaia, cum e ea vitală pentru fiecare fir de iarbă!

Iarna am trimis-o lor cu gândul de bucurie de ceva nou, de odihnă... să privească natura liniștindu-se și să aibă tihnă împreună cu familiile lor, îmbrățișați, în interiorul căminului. Oamenii mereu acuză frigul și așteaptă să treacă repede iarna pentru a veni primăvara de care oricum nu se vor bucura.

Da, e greu să fii om mare așa! Dar să știi că sunt și oameni mari care au veselia în suflet, oameni mari ce privesc cerul, răsăritul, apusul, care se bucură de frunze, flori, viață, cu fiecare respirație.

Tu ai ales o familie pe care să o faci fericită! Ei te vor crește frumos și demn, te vor învăța să iubești totul, să ai bunăvoință, să îți bată inima în ritm de dragoste și pentru dragoste!

Privește-ți mama ce încântată e de castanii în floare! Privește-o cum își dezvelește pântecul unde ești tu, pentru a te mângâia soarele de mai!

Auzi! Auzi cum îți recită poezii seara? Auzi cum se roagă cu voce șoptită, știind că tu ești acolo și o asculți? Simți? Astea sunt mângâierile tatălui tău. Este foarte emoționat când îi răspunzi cu câte o mișcare! Îl auzi cum îți vorbește?

Vei aduce miracolul în viața lor și te vor răsplăti cu o iubire și o afecțiune ce nu pot fi măsurate.

Mai este atât de puțin timp! Bucură-te de viața înlăuntrul mamei tale, te protejează la maximum, ești ce are mai sfânt!

Curând... curând am să vă văd, am să vă simt în apropierea mea, am să mă hrănesc la sânul celei ce îmi va fi mamă și am să cresc agățat de brațele puternice ale tatălui meu... viața începe curând!

Ce nerăbdare!

Privesc ceasul: unu și un sfert. M-a trezit o durere ascuțită în partea dreaptă a abdomenului, iar când încerc să adorm și nu reușesc, un alt val de durere mă săgetează, mai intens acum. Se înmulțesc momentele, par a fi contracții, dar nu am nicio siguranță că așa este. Nu am mai trecut printr-un travaliu, deci nu știu ce ar trebui să se întâmple, cum decurg orele de dinaintea nașterii sau ce ar trebui să fac.

—Iubitu! Iubitu! șoptesc încercând să îl trezesc pe Horațiu, deși nu voiam să îl alarmez. Mă doare tare burta!

Mă cuprinde în brațe dorind să mă liniștească și îmi simt inima gonind, deja e speriat.

—Nu e bine, nu acum! Sunt doar șapte luni de sarcină, e prematur!

—Să sunăm medicul?

—Nu încă, voi cronometra timpul între o durere și următoarea.

M-am mai liniștit puțin, durerile pătrundeau adânc în partea dreaptă a pântecului meu, însă erau neregulate. Nu aveau o frecvență clară, iar bebe

mișca, era activ, ceea ce a făcut să îmi revină puțin calmul – știam de la cursul domnului doctor ginecolog că atunci când travaliul se declanșează bebelușul nu se mai mișcă atât de mult, își conservă energia pentru venirea pe lume.

Pântecul meu – acest loc binecuvântat ce îmi e căsuță fiului meu, ce l-a primit și adăpostit pe acest copil mult visat și adorat la infinit încă de dinainte de a se naște – acum avea o suferință.

Am așteptat, în dureri, dar am așteptat.

—Dragul meu, te implor, mai rămâi acolo, stai în siguranță! Nu e timpul încă – vorbesc cu puiul meu. Afară e pandemie, circulă virusul acesta care a înnebunit întregul glob pământesc. Te poartă mama cât e nevoie, ca să fim bine amândoi. Facem cea mai bună echipă.

După o altă rugăciune, adorm... nu știu cât am reușit, privesc ceasul: 5,30. Rog din nou divinitatea să fie totul în regulă, iarăși îi povestesc bebelușului că voi face tot ce este omenește posibil pentru a trece împreună peste asta, că noi suntem puternici și o să ducem la bun sfârșit victoria de a ne avea unul pe celălalt la finalul acestor nouă luni, dar să fie nouă luni...

Cu toate eforturile de a rămâne calmă, la ora șapte dimineața hotărâsc că ar fi momentul să îmi sun medicul, deoarece durerile nu s-au remis și nici nu au scăzut în intensitate.

—Bună dimineața! Îmi cer iertare ca vă sun atât de matinal, Diana sunt.

—Bună, Diana! Spune-mi ce s-a întâmplat...

Îi povestesc istoricul episoadelor dureroase amănunțit, îmi pune câteva întrebări, apoi hotărâm să merg la spitalul privat unde am ales să nasc.

—Acolo te va vedea medicul de gardă, Diana, și păstrăm legătura.

Nu mă pot aduna. Un amalgam de trăiri mă inundă. Nu panică, dar teamă, nesiguranță, îndoieli, întrebări, iar peste toate astea durerea e tot acolo: atroce chiar, am senzația că iradiază pe piciorul drept. Cu greu, ajutată de bunul meu soț, reușesc să îmi fac un duș, am nevoie să mă îmbrace el, atât de dificilă găsesc orice mișcare.

Ajung în fața parcerii spitalului și încep să plâng. Sunt deznădăjduită, asta simt și realizez că, din pricina restricțiilor pandemiei, Horațiu nu are permisiunea să intre nici măcar în curte. Face tot posibilul să pară stăpân pe el, pe situație, dar știu